

[Wilhelm]

grupper, som der her er tale om, uden støtte. Det er i øvrigt et generelt dansk problem med vores pressestøtte og vores udgivelsesstøtte, fordi vi er et lille sprogområde, men for de her sproggrupper, som er promiller af den danske befolkning, kan der simpelt hen ikke laves blade ved almindelig køre-rundt-i-sig-selv økonomi, så forudsætningen for ligestilling er altså faktisk, at man indser, at det her er nødvendigt med en positiv særbehandling.

Der er ikke noget i regeringens udspil – jo, der er tipsmidlerne, dem kommer jeg tilbage til, men ellers er der ikke noget, og et punkt, hvor man direkte har tilbagegang i de seneste år, er med hensyn til tilskud til indvandrerblade eller blot indvandrerblad.

Vedrørende radio- og TV-virksomheden fortalte ministeren om de ideer, man har om nyheds- og serviceudsendelser. Så vidt jeg kan se, er det eneste nye i forhold til det, vi redegør for i bemærkningerne – vi har kendskab til de planer, Danmarks Radio havde på det område – at man har udvidet med det fjerde sprog, som vi længe har påpeget, nemlig arabisk. Det er en ren fejltagelse, at arabisk ikke har været med. Man har kigget på de enkelte lande, og man har glemt, at der var vistnok 19 arabiske lande, så det i virkeligheden bliver en ret stor sproggruppe. Det kommer der åbenbart efter det, ministeren fortalte, og det er da et fremskridt.

Vi synes alligevel, at 3 timer om ugen er lidt, og vi synes også, at TV er meget, meget vigtigt i denne sammenhæng. Jeg tror ikke, at hr. Bernhard Baunsgaards minutpris er gældende for f. eks. nogle instruktive udsendelser om, hvordan indvandrere kan udfylde danske skattebilletter og selvangivelser, og hvad det hedder, eller tilsvarende informationsudsendelser om danske forhold, som er relevante for næsten alle indvandrere; dér er TV jo et helt anderledes velegnet middel.

Vi har også en bagtanke med det her; hvis der var udsendelser på i hvert fald de 4 hovedindvandrersprog i TV, som det efterhånden har udviklet sig til i radioen, så er der en anden motivering for at anskaffe sig TV i de her indvandrerfamilier. Ellers er motiveringen ikke så stor med de licenser, vi har herhjemme. Er kassen der først, så vil den nok også komme til at hjælpe noget på sprogkundskaberne hos de børn, der går derhjemme, de børn, der netop ikke bliver sat i dag-

institutioner, og hos de mødre, der går derhjemme, og som ikke har ret megen omgang med dansktalende.

Også for ikke at opretholde et ukendskab til det danske sprog ved at lave indvandrer-sprogede udsendelser, men tværtimod for at give dem en genvej til at annamme noget af dansk sprog, tror vi, at det ville være en enorm fordel, at der kom fremmedsprogede TV-udsendelser i et eller andet omfang. Desuden er det et meget velegnet medium netop til forklaring af vanskelige ting omkring det danske bureaukrati, hvordan fungerer det, hvordan fungerer hospitalsvæsenet, den primære sundhedstjeneste og alle den slags ting, foruden selvfølgelig lidt nyhedsudsendelser, som dog lettere kan varetages over radioen.

Vi foreslår i punkt 5, at der gives tilskud til de nationale foreninger og til Indvandrerne Fællesråd, og har gjort opmærksom på, at det gør man altså i Sverige. Det er ikke kun af hensyn til lystigt foreningsvirksomhed, det er også en betingelse for, at man kan lave en ordentlig rådgivningsvirksomhed fra disse foreningers side, og der er faktisk intet i regeringens – jo, der er tipsmidlerne – én gang til, dem gemmer jeg til sidst.

Biblioteksvirksomheden, ja, det er jo en af de ting, man roser sig af. Inden for det kulturelle felt ydes der efterhånden en betydelig indsats, siger man i redegørelsen, og fru Ingerlise Koefoed var inde på, at det faktisk er på det felt, man har gjort mest. Hvordan ligger det så på det felt, hvor man har gjort mest? 30.000 bind på 21 sprog til 50.000 egentlige indvandrere. Cirka et halvt bind pr. indvandrer, hvor den danske befolkning har – fru Ingerlise Koefoed sagde 5 bind, jeg slog op i Statistisk Årbog derovre for et øjeblik siden, og jeg kommer til 8 bind pr. dansker, altså en sekstendedel, i en situation, hvor de små sproggrupper alt andet lige havde krav på og behov for et langt større antal bind pr. medlem. En sekstendedel, det er det område, hvor man har gjort mest.

Dertil kommer, hvad vi gør opmærksom på i bemærkningerne, at der ikke eksisterer en registrering af disse 30.000 bind, hvilket betyder, at det rent praktisk ikke er gør ligt, som ministeren siger, at de kan udlånes til andre kommuner, der har behov for dem. Man er ellers meget vild med registreringer. Vi er ikke vilde med registreringer, men vi synes, at EDB-registrering kan være nyttig og